

držovací právo vykonati exekuci. Zákon dává držiteli věci právo zadržeti ji s účinkem, že může býti odsouzen k vydání věci jen za vzájemné plnění z ruky do ruky. Obdobný předpis, jako jest čl. 315 obch. zák., není v občanském zákoně obsažen. Žalovaný užil tudíž správně práva jemu v § 471 poskytnutého a nesejde na tom, zda by k jeho uspokojení byl vedl též postup v dovolání naznačený.

K d o v o l á n í ž a l o v a n é h o. Pokud jde o zadržovací právo, vzniklé prý pro škodu věci způsobenou, ukazují nižší soudy právem k doslovu zákona a k rozh. čís. 1446 sb. n. s., podle kterých musí jíti o škodu, jež byla způsobena samou zadrženou věcí. Musilo by jíti o škodu způsobenou na příklad zvířetem aneb nějakou hmotou, ohrožující tělesnou neb majetkovou bezpečnost, a nestačí, že mezi věcí a škodou je nějaká vzdálená — nepřímá — souvislost. Zejména nestačí, že, jak v souzeném případě, škoda byla způsobena třetími osobami, když zadržovanou věc dopravovaly aneb upravovaly, nebo že při jinakém nakládání s ní se dopustily nějakého nedopatření na újmu držitele věci.

Čís. 11233.

Členové pravovárečného měšťanstva nemohou se domáhati žalobou neplatnosti usnesení valné hromady, pro něž hlasovali.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv I 1957/30.)

Žalobci, členové pravovárečného měšťanstva v N., domáhali se na něm, by bylo uznáno právem, že usnesení valné hromady žalovaného měšťanstva ze dne 28. června 1928 o pachtovní smlouvě s pravovárečným měšťanstvem v L. jest neplatné. Při ústním jednání rozšířili žalobci žalobu, o což tu však nejde. O b a n i ž š í s o u d y uznaly podle žaloby.

N e j v y š š í s o u d žalobu zamítl a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e h:

Pokud jde o původní žalobní žádost, týkající se neplatnosti usnesení o pachtovní smlouvě, není sporu o tom, že žalobci na valné hromadě hlasovali pro přijetí návrhu. Domáhají-li se nyní přes to neplatnosti usnesení, k jehož vzniku takto přispěli vlastní svou vůlí a činností, dostávají se do přímého rozporu nejen s vlastním svým právním jednáním, nýbrž i s právním řádem samým. Není sice výslovného předpisu, který by členům pravovárečného měšťanstva zakazoval napadati žalobou usnesení valné hromady, při jehož vzniku spolupůsobili hlasováním pro návrh. Než z ustanovení § 41 zák. o společnostech s ruč. obm. lze určitě seznati (§ 7 obč. zák.) pravou vůli zákonodárcovu, a nasvědčuje správnosti zásady tu hájené též ve vědě i v praxi ustálený názor, že ani akcionář nemůže žalovati o neplatnost usnesení valné hromady, pro něž sám hlasoval (čl. 224 obch. zák.). Právní řád nemůže prostě takovou nedůslednost v chování členstva kteréhokoliv právního podnětu k jeho zá-

konnému zastupitelstvu a k jeho výkonům schvalovati, nemá-li se ocitnouti v rozporu sám se sebou a se svými ustanoveními o závaznosti projevu vůle, pokud se stal způsobilými osobami pravým jejich přivolením a má možný a dovolený obsah (§§ 861—879 obč. zák.). Žalobci ani netvrdí, že jejich projevy vůle při hlasování na valné hromadě byly v tomto smyslu ztíženy vadností, a nemohli by to ani s úspěchem tvrditi, přihlíží-li se ke zjištění nižších soudů o postupu při hlasování na valné hromadě.

Čís. 11234.

Nepříčí se předpisu § 226 c. ř. s., opírá-li žalobce žalobu o dva si odporující právní důvody, z nichž k jednomu má býti přihlíženo jen, kdyby druhý podle výsledků sporného řízení nemohl obstát. Není třeba, by soud při řízení sporu zachoval totéž pořadí právních důvodů jako žaloba a přihlížel k druhému právnímu důvodu teprve, když byl zjistil, že první nelze udržeti, a ho byl výslovně vyvrátil. Není závady, by za podmínek § 235 c. ř. s. nebylo se změnou žaloby domáháno zažalovaného nároku z dalších právních důvodů.

(Rozh. ze dne 5. prosince 1931, Rv I 2048/30.)

Žalovaní uzavřeli trhovou smlouvu s manžely B-ovými, jež zastupoval žalující advokát. Žalobou, o niž tu jde, domáhal se žalobce na žalovaných úplaty za prozkoumání trhově smlouvy, tvrdě, že se žalovaní zavázali zaplatiti útraty prozkoumání smlouvy přímo jemu, a že si mimo to dal z opatrnosti za sporu postoupiti od manželů B-ových nárok na zaplacení útrat prozkoumání smlouvy. **O b a n i ž š í s o u d y** uznaly podle žaloby, v podstatě z důvodu, že si dal žalobce postoupiti od manželů B-ových nárok proti žalovaným na zaplacení útrat prozkoumání trhově smlouvy.

N e j v y š š í s o u d nevyhověl dovolání a uvedl v otázce, o niž tu jde, v

d ů v o d e c h :

Názor, že žaloba měla býti zamítnuta, protože nedovoleně hromadí dva různé, navzájem se vylučující žalobní důvody, mandát a postup, takže prý nevyhovuje předpisu § 226 c. ř. s. o určitosti žalobního návrhu, neobstojí. Právě tak, jako se nepřičí předpisu § 506 c. ř. s. o určitosti dovolacího návrhu — též dovolateli zvolený — postup, že dovolatel navrhuje zrušení nebo změnu odvolacího rozsudku, nepřičí se ani obdobnému předpisu § 226 c. ř. s., opírá-li žalobce žalobu o dva si odporující právní důvody, z nichž k jednomu má býti přihlíženo jen, kdyby druhý podle výsledků řízení — předem vždy neurčitých — nemohl obstát. Není proto ani v souzeném sporu překážky, by žalobce netvrdil jednak, že zažalovaný nárok mu vznikl přímo proti žalovaným tím, že se osobně zavázali zaplatiti mu útraty za prozkoumání smlouvy (mandát),